

оживенъ. Всичко се бѣше съживило, всичко бѣше по-свѣтло. И слънцето, което рѣдко надникваше въ клетката, сега нѣжно ласкаеше орела съ топлинѣ си лъчи.

Но колкото по-прозраченъ и по-чистъ ставаше въздухътъ, колкото по-дълбоко се разкриваше лазурното небе, колкото по-весело звѣнѣше птичиятъ хоръ, толкова по-замисленъ и по-тъженъ орелътъ гледаше презъ прозореца на клетката. А когато се зазеленина, когато презъ отворения прозорецъ на клетката нахлу радостната пролѣтъ съ аромата на разпукващитѣ се жпкки, съ шумоленето на събуденитѣ потоци, съ ослѣпителния слънчевъ блѣсъкъ, на орела стана непоносимо тъжно. Той не се и докосваше вече до подхвърленитѣ му кжсове месо и по цѣлъ день седѣше неподвижно на прѣта мраченъ и замисленъ. . .

Тогава му се искаше да умре, за да не гледа този умразенъ свѣтъ и да не се мжчи. Струваше му се дори, че умира. И, наистина, крилата му ослабваха и се отпускаха, гордата му глава клюмна, очитѣ му загасваха, ноктитѣ не прихващаха вече здраво дебелия джбовъ прѣтъ. Той едва ли не грохна отъ него. Ала изведнажъ чу сладко чуруликане на прозореца.

Орелътъ отвори очи и видѣ тамъ — на прозореца, кацнала малка бѣлогръда птичка, каквато не бѣше виждалъ досега.

Тя бѣше първата лѣстовичка.

Лѣстовичката гледаше очудено орелътъ и струваше ѝ се, че познава тази огромна птица, съ закривенъ остъръ клюнъ, съ такива нокти и съ широки и силни крила. Тя като че бѣ виждала нѣжде такива птици. . . само че това

бѣше далеко — много далеко отука, въ онѣзи страни, отдето тя долетѣ, бързайки за своята мила родина. . .

Но изведнажъ лѣстовичката чу тревоженъ шепотъ:

— Азъ умирамъ. . . — отъ тжга умирамъ. . . Кажй, защо ми е толкова тжжно?

Дожалѣ на лѣстовичката за тази голѣма и силна птица, къято толкова тжгуваше, — и съчувствено добави:

— Не зная, отъ що ти е тѣй тжжно, но азъ долетѣхъ днесъ и съмъ тѣй уморена, че трѣбва да си почина, преди да се заловя за работа. Ако искашъ, азъ ще ти разкажа, откъде долетѣхъ и какво видѣхъ. Това, може би, ще те развлѣче, и мжката ти ще мине.

— Значи, има и други свѣтъ, освенъ този умразенъ градъ? — оживено попитъ орелътъ.

— О, да! разбира се, че има!... И какъвъ свѣтъ! Какъвъ грамаденъ, разнообразенъ, прекрасенъ свѣтъ! Нашиятъ градъ е една мѣничка, едва забележима точица въ този свѣтъ. Прелетѣхъ огромно разстояние, но това разстояние е нищожно въ сравнение съ широкия свѣтъ... Азъ мисля, че свѣтътъ е безграниченъ.

... Азъ прелетѣхъ тука отъ югъ, отъ онѣзи чудни страни, дето всичко вѣчно се зеленѣе, дето суровата зима не облича земята съ бѣла снѣжна пелена, за да я затопли, не сковава рѣкитѣ и езерата съ твърдъ, като камъкъ, ледъ.

... Азъ прелетѣхъ надъ широки, вѣчно развълнувани морета, дето не се виждатъ брѣгове, а само вода... и вода..., а надъ водата, като захлупена дълбока чаша, се синѣ прозрачното гължбово небе.